

# Η ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

## I



ΤΟ ἐν Μιλάνῳ κατὰ τὰς Ἀπόκρῳ. Ἐκτη ὥρα ἐσήμαινε εἰς τὸ ὠρολόγιον τοῦ θόλου. Εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα μεγάρου τινὸς ἐκτισμένου εἰς μίαν τῶν ὠραιότερων συνοικιῶν τῆς πόλεως, μία γυνὴ ἐξηπλωμένη ἐπὶ κλιντῆρος ἄφινε δύο θαλαμηπόλους νὰ στολιζῶσι τὴν κόμην αὐτῆς· ἡ γυνὴ αὕτη θὰ ἦτο εἰκοσιπενταετής· ἦτο μελάγχρους, εὐμορφος, χαρίεσσα, κατὰ τὴν στιγμὴν δὲ ταύτην εὐρίσκετο εἰς τὸν παροξυσμὸν φοβερᾶς δυσθυμίας.

— Τί ἀτυχία! Ἔλεγε μὲ πείσμα τὸ ὁποῖον ἐνίστε ἔφθανε μέχρις ὀργῆς, καταστρέφουσα διὰ κινήματος ἰδιοτρόπου τὴν κοπιώδη ἐργασίαν τῶν θαλαμηπόλων τῆς. Τί τυραννία! ὅποια καταπίεις! Νὰ μὲ ἀναγκάζουν νὰ παρουσιασθῶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀπόψε ἐξ ἀπροόπτου, ἀφοῦ μοι ἔδωκαν ἀναβολὴν μέχρι τῆς ἐρχομένης Πέμπτης! Ἐπεθύμουν νὰ ἔβαλλε πῦρ ὁ Σατανᾶς εἰς τὴν Σκάλαν, καὶ νὰ στείλῃ διευθυντὴν καὶ ἐπιμελητὴν νὰ ψηθοῦν μαζί εἰς τὴν κόλασιν! Per Bacco! Ἔχω καταρροήν, εἶμαι ἀσθενὴς ἐγὼ! Δὲν θὰ περνοῦσα τὴν βραδυάν μου εἰς τὸν χθεσινὸν χορὸν τῶν μετεμφισμένων, ἐὰν κτεδέχοντο νὰ μὲ εἰδοποιήσουν ὅτι θὰ ἔψαλλον σήμερον! Αὐτὸ εἶναι ἐπιβουλὴ! χαμερπῆς προδοσία! Νὰ μοῦ ἐπιβάλλουν πρόστιμον ἐὰν προσποιηθῶ τὴν ἀδιάθετον! νὰ μὲ ἀπειλοῦν ὅτι θὰ διαλύσουν τὴν συμφωνίαν μας, ὅποταν ἐγὼ προσεγυμναζόμεν ἐπὶ ἐξ ὥρας τὴν ἡμέραν ἀπὸ ἐνὸς ἡδὴ μηνός, ὅποια ἀγένεια! "Ω! impressario, impressario maledetto!

Ἀφοῦ διὰ τοῦ τρόπου τούτου, ἡ σινιόρα κατηύνασε τὴν παραφορὰν

Σ Δ. Π. Σ. Μετὰ πολλῆς εὐφροσύνης τὸ ἡμέτερον ἔργον συγκαταλέγει ἐν τῷ κύκλῳ τῶν εὐγενῶς πάντοτε διὰ τῆς ἐκλεκτῆς αὐτῶν συνεργασίας τιμησῶν τὴν «Ποικίλην Στοάν» εὐπαιδευτῶν Κυριῶν, τὸ ὄνομα τῆς ἐκ Φθιώτιδος ὠραιᾶς κόρης Παρασκευῆς Παπακώστα. Ἡ καλαισθητὸς ἡμῶν συνεργάτις καὶ ἄρστα μεμορφωμένη δεσποινίς, καίτοι πρὸ πολλοῦ ἀσχολεῖται εἰς ποικίλας μεταφράσεις ἔργων σπουδαίων ξένων συγγραφέων ἐνταῦτ' ὁ δὲ καλλίστων πρωτοτύπων ἔργων, τὸ πρῶτον ἤδη διὰ τῆς «Ποικίλης Στοᾶς» παρέχει δημοσίευσμά της. Χαίρομεν μεγάλως διότι ἡ ἡμετέρα ἐπιμονή, ἠδυνήθη νὰ παράσῃ ἐλάχιστον θάρρος εἰς τὴν ὑπὸ ἀληθῆ μετριοφροσύνην καὶ τὴν ἄρρητον γλυκύτητα σεμνότητος, ἐγχευτομένην ἐν ποιητικῇ ἐξάρσει ἐπὶ ζῆλον μόρφωσιν καὶ μάθησιν τῆς ἐξαιρετέου δεσποινίδος Π. Παπακώστα.

τῆς ὀργῆς τῆς, ἔστη αἴφνης, παρατηροῦσα, ὅτι κουράζεται εἰς μάτην, καὶ ῥῆξασα ἄπελπιν λαρυγγισμόν πρὸς τὴν ὄροφὴν ὡς διὰ τὴν ἴδην ἂν ὁ λάρυγγξ αὐτῆς ἀντεῖχεν, ἐξέσπασεν εἰς νευρικὸν γέλωτα, ἐνώπιον τῶν ὑπηρετριῶν τῆς, καὶ ἐπανέπεσεν εἰς σιγὴν ἐπίσης παράδοξον ὅσον καὶ ἡ φλυαρία τῆς.

— Ζερμπίνα ! εἶπεν ἀποτόμως εἰς τὴν μίαν τῶν ὑπηρετριῶν τῆς, ἐὰν ἐγκατελείπομεν τὸ Μιλάνον στή στιγμῇ, χωρὶς τύμπανα καὶ σάλπιγγας, καὶ ἂν ἐφεύγομεν διὰ Νεάπολιν ἀντὶ τὴν ὑπάγωμεν εἰς τὴν Σκόλαν ; . . . θὰ ἦτον ὠραῖο παιγνίδι ἀποκρηάτικο, εἰξέυρεις ; καὶ ὁ διευθυντὴς μας θὰ εὐρίσκετο φοβερὰ περιπεπλεγμένους.

— Δὲν τὸ σκέπτεσθε αὐτὸ ποῦ λέτε, *σινιόρα*, εἶπε μὲ οἰκειότητα ἡ ἀκόλουθος. Θὰ ἔστελλον ὅλους τοὺς κλητῆρας τῆς ἀστυνομίας εἰς τὰ ἴχνη μας, καὶ θὰ μᾶς ἐπανάφερον εἰς τὸ θέατρον μὲ συνοδίαν.

— Χά ! χά ! χά ! θὰ ἦτον ἀστεῖον μὰ τὴν πίστιν μου ! δυστυχῶς ὅμως εἶναι ἀδύνατον . . . Ἐμπρός ! Θὰ ψάλλω τὴν *Mascherata*, καλὰ κακά, ἐξηκολούθησεν ἡ ἀοιδός, ἐγειρομένη, μὲ ἦθος βασιλίσσης καταπιεζομένης ὑπὸ τῶν μεγαλειῶν τῆς.

Καὶ τοποθετηθεῖσα μετὰ καρτερίας φιλαρέσκου, πρὸ τοῦ κατόπτρου τῆς, ἤτοιμαζέτο νὰ διορθώσῃ διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν κόμην τῆς, ὅτε, μικρὸς κωδωνισμὸς τῇ ἀνήγγειλε ἐπίσκεψιν, ἣν οὐδέποτε ἐφαντάζετο.

— Δὲνδέχομαι κανένα Ζερμπίνα, εἶπε ζωηρῶς ἐκτός . . . ἤξευρεις μικροῦλα.

— Ἐκτός τῶν κυριῶν οἱ ὁποῖοι ἠμποροῦν νὰ παρευρεθοῦν εἰς τὸν στολισμὸν τῆς κυρίας . . . ἀπήντησεν ἡ θαλαμηπόλος μὲ εὐφυΐαν. Μείνατε ἥσυχος, δὲν θὰ δεχθῶ παρὰ αὐτούς . . .

Ἐτρεξε ν' ἀνοίξῃ, καὶ ἐπέστρεψε κατεπτοημένη.

— *Σινιόρα* εἶναι μία ὠραία κυρία, ἡ ὁποία θὰ ἦναι τὸ ἑλιγώτερον πριγκηπέσσα, καὶ ἡ ὁποία ζητεῖ ἐπιμόνως νὰ σᾶς ὀμιλήσῃ ἰδιαιτέρως διὰ σπουδαίαν ὑπόθεσιν.

— Ἄ ! Dio mio ! Τί σημαίνει αὐτό ; Τέλος ἄς ἴδωμεν τὴν ὠραίαν κυρίαν· ἄφρησέ με μόνην μετ' αὐτῆς.

Ἡ θαλαμηπόλος ἀπεσύρθη ἀφ' οὗ ὠδήγησε τὴν ἐπισκέπτριαν, καὶ ἡ ἀοιδὸς εὐρέθη οὐχὶ ἄνευ ἐνδομήχου δειλίας ἀπέναντι γυναικὸς ἀκόμη ὠραιότερας ἢ αὐτῆ ἢ ἰδία, ἥτις ἤνου πρὸς τοὺς ἀριστοκρατικοὺς τρόπους, ἐν θάρρος παραπλήσιον τόλμῃ.

## II

— Ἐχω τῷ ὄντι τὴν τιμὴν νὰ εὐρίσκωμαι παρὰ τῇ *σινιόρα* Ἀντωνίνη ;

— Τὴν βλέπετε πρὸ ὑμῶν κυρία.

— Εἴθε ἡ prima donna, ἡ ὁποία ἔφθασε πρὸ μηνὸς ἐκ Βενετίας, καὶ θὰ παρουσιασθῆτε ἀπόψε εἰς τὴν Ὀπεραν, εἰς τὴν Mascherata ;

— Ἀλλοίμονον ! Ἀληθῶς κυρία !

— Διατί τὸ λέγετε μὲ τόσῃ λύπῃ σινιόρα ;

— Διατί μοὶ κάμετε τὴν τιμὴν νὰ μ' ἐρωτᾶτε κυρία ;— Ἡ ὡραία γυνὴ παρεκάλεσε τὴν ἀοιδόν νὰ καθήσῃ, καὶ ἔλαβε θέσιν πλησίον τῆς μὲ τὴν μεγαλειτέραν ευκολίαν.

— Σινιόρα ἔρχομαι νὰ σᾶς κάμω μίαν παράδοξον ἐξομολόγησιν, καὶ νὰ σᾶς ζητήσω κᾶτι τι ἀκόμη παραδοξώτερον, εἶπε χαμηλοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἄς ἴδωμεν πρῶτον τὴν ἐξομολόγησιν σᾶς παρακαλῶ, διότι ἐλπίζω ὅτι τὸ ὄνομά σας θὰ ἦναι ἡ πρώτη σας λέξις. Ἡ ἐννοῆτε κυρία, ὅπως ἀνυπομονῶ νὰ σᾶς γνωρίσω.

— Ναὶ τὸ ἐννοῶ, σινιόρα, ἐν τούτοις δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Ἐὰν μὲ ἀκούσῃτε ἐπὶ τινος στιγμᾶς, θὰ αἰσθανθῆτε, ὅτι, ὁ πρῶτος ὄρος τοῦ διαθήματός μου εἶναι νὰ μείνω ἄγνωστος . . .

— Ἄγνωστος ! ἔστω ! σᾶς ἀκούω εἶπεν ἡ Ἀντωνίνη.

— Εἶμαι γυνὴ τοῦ κόσμου, σινιόρα, πολὺ ὑψηλῆς τάξεως καὶ ἴσως θὰ κατείχετε κάλλιον ἐμοῦ τὴν θέσιν μου, ὅπως θὰ ἠδυνάμην ἐξ ἄλλου ν' ἀναπληρώσω τὴν ἰδικὴν σας κάλλιον ὑμῶν· διότι μοὶ φαίνεται ὅτι εἴθε πεπροικισμένη ὑπὸ θαυμασίας ψυχραιμίας, ἣτις θὰ ἐξησφάλιζε τὴν ἡσυχίαν σας ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἐνῶ ἐγὼ ἔχω ρομαντικὸ κεφάλι τὸ ὅποion θὰ συνεφώνει πληρέστατα μὲ ἄλλου εἶδους βίον. Ἄλλ' ἡ τύχη δικαίως ἢ ἀδίκως μᾶς ἔθεσεν ἐπὶ δύο διαφόρων θεάτρων. Ἐμὲ εἰς τὸ τῶν αἰθουσῶν, ὑμᾶς εἰς τὸ τῆς Ὀπερας. Δὲν ἀπόκειται εἰς ἡμᾶς νὰ ἐπανορθώσωμεν τὸ ἔργον τῆς τύχης, καὶ ὀφείλομεν τοῦλάχιστον κατ' ἐπιφάνειαν νὰ μένωμεν ἐκάστη ὅπου εἴμεθα. Μόνον, ἐπιτρέπεται ἴσως, ἅπαξ ἐν παρόδῳ νὰ ὑποδυθῶμεν ἢ μία τὸ πρόσωπον τῆς ἄλλης· ἂν καὶ δὲν δύναμαι νὰ σᾶς προτείνω νὰ παίξῃτε τὸ ἰδικόν μου παρ' ἐμοί, σᾶς ζητῶ τὴν χάριν, νὰ σᾶς ἀναπληρώσω σήμερον εἰς τὴν Σκάλαν . . .

— Εἰς τὴν Σκάλαν ! νὰ μὲ ἀναπληρώσῃτε ! ἀπήντησεν ἡ ἀοιδὸς κατὰπληκτος. Καὶ νομίζουσα ὅτι δὲν τὴν ἠννόησε καλῶς, τὴν παρεκάλεσε νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ.

— Ζητῶ ὡς χάριν, ὑπέλαβεν ἡ ἀριστοκρατίς, ὡς μέγα ἀγαθόν, σινιόρα, τὴν τιμὴν ν' ἀνέλθω ἀπόψε ἀνθ' ὑμῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ μεγάλου θεάτρου, νὰ ψάλλω τὸ μέρος σας εἰς τὴν Mascherata, νὰ ἦμαι

τέλος ἐπὶ μίαν ἢ δύο ὥρας, ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον ἔχετε τὴν εὐτυχίαν νὰ εἴσθε καθ' ὅλην σας τὴν ζωὴν . . .

— Τὴν εὐτυχίαν ! ἐστέναξεν ἡ Ἀντωνίνη εἰρωνικῶς· εἶθε νὰ ἐλέγητε ἀλήθειαν κυρία, θὰ ἐλυπούμην ὀλιγώτερον, μὴ δυναμένη νὰ ἐκλάβω ὡς σπουδαίαν μίαν ἀστείότητα, τῆς ὁποίας σᾶς παρακαλῶ νὰ μοὶ ἐξηγήσητε τὸν σκοπὸν . . .

— Διόλου δὲν ἀστεῖζομαι ! ἀπήντησεν ἐξημμένη ἡ νέα γυνή. Ἀκούσατέ με μέχρι τέλους κυρία, καὶ θὰ ἐννοήσητε τὸ πάθος μου ἢ τὴν τρέλλαν μου. Ἀφ' ὅτου εἶμαι ἐλευθέρα καὶ διατρέχω τὰς πρωτευούσας ὡς βασιλίτσα τῶν αἰθουσῶν, ἐξήντηλσα πάσας τὰς συγκινήσεις, ἃς δύναται νὰ προκαλέσῃ ὁ κόσμος ἐν τῇ ψυχῇ, πάσας τὰς ἡδονὰς ἃς ἐπιφυλάσσει διὰ τὸ πνεῦμα, ὅλους τοὺς θριάμβους οὓς παρέχει εἰς τὴν φιλαυτίαν. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, πρὸ ἐπτὰ ἐτῶν εἶμαι τοῦ συρμοῦ καθ' ὅλην τὴν *Εὐρώπην*, καὶ ἀναισθητῶ πρὸς ὅλας τὰς τέρψεις ὅπως καὶ τοὺς κινδύνους, τῆς τόσον ἐπιφθόνου ταύτης καταστάσεως. Μία μόνη συγκίνησις μοὶ εἶναι ἄγνωστος, μία μόνη δόξα μοὶ λείπει, καὶ μὲ καθιστᾷ ζηλότυπον . . . Τὴν δόξαν ταύτην καὶ τὴν συγκίνησιν, τὰς ὠνειρευόμεν ἔνοιτε, ἐν ἀπαστραπτούσῃ αἰθούσῃ, ὅτε ὀρθία πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου, συνεκίνουν διὰ τῆς φωνῆς μου ἐν πλῆθος εὐγενῶν, ὅτε ὅλοι μ' ἐχειροκρότουν, ὅτε ὅλα τὰ στόματα μοὶ ἐφώναζον εὖγε ! Ἡ δόξα καὶ ἡ συγκίνησις αὕτη σινιόρα, εἶναι ἡ δόξα καὶ ἡ συγκίνησις τοῦ θεάτρου. Μὴ μειδιάτε ποσῶς ἀπὸ ἐκπληξιν ἢ οἶκτον, διότι θὰ σᾶς εἶπω ἐν πρᾶγμα· ἡ δὲν ἡσθάνθητε ποτὲ τὴν τέρψιν περὶ ἧς σᾶς ὀμιλῶ, καὶ τότε ἐγὼ ἔχω τὴν κλίσιν τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ἔχητε, ἢ ἡσθάνθητε τὴν τέρψιν ταύτην πρὶν τὴν περιφρονήσητε, καὶ τότε δὲν θὰ ἔχητε τὸν ἐγωϊσμὸν νὰ μοὶ ἀρνηθῆτε μέρος αὐτῆς . . . — Ἡ ἄγνωστος προέφερε τοὺς λόγους τούτους μὲ τόσῃν ἔμπνευσιν, ὥστε ἡ ἰδιότροπος Ἀντωνίνη ἔπαυσε νὰ μειδιᾷ ἵνα τὴν θυμάσῃ ἐν σιγῇ . . .

— Κυρία, εἶπε σοβαρῶς, μετὰ μακρὰν σιωπὴν, ἐὰν ἠγνόουν τὰς συγκινήσεις ἃς τόσον καλῶς ἐκτιμᾶτε, ὁ τρόπος μὲ τὸν ὅποῖον ὀμιλεῖτε περὶ αὐτῶν ἤρκει ὅπως μὲ κάμη νὰ τὰς ἐννοήσω. Σᾶς ὀμολογῶ λοιπὸν ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς σᾶς ἀκούω μετὰ σοβαρότητος, καὶ ὅτι τὸ διάβημα ὑμῶν ἐνῶ μοὶ περιποιεῖ τιμὴν, μοὶ ἔμπνέει ἐνταύτῳ τὸ συμπαθέστερον ἐνδιαφέρον. Ἄλλ' ὀφείλω νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ἐδώσατε εἰς τὸ πάθος ὑμῶν τὸ ἀληθὲς αὐτοῦ ὄνομα, ὀνομάσασα τοῦτο παραφροσύνην, καὶ ὅτι ὅσον παράδοξος καὶ ἂν σᾶς φανῇ ἢ λογικὴ ἐν τῷ στόματί μου, ἀπαντῶσα εἰς ὑμᾶς μὲ δύο λέξεις αὐτῆς, θὰ σᾶς ἀποδείξω τὸ ἀδύνατον τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ ὀνείρου σας . . .

— Τὸ ἀδύνατον τοῦτο θὰ προέλθῃ ἐκ τῆς ἀρνήσεώς σας ; διέκοψε ζω-  
ηρῶς ἡ ἀριστοκρατίτις. Σὰς προσφέρω Ἀντωνίνη, διὰ δύο ὥρας τῆς ζωῆς  
σας μίαν περιουσίαν, ἥτις θὰ σᾶς ἐξασφαλίσῃ πάντα τὰ ἀγαθὰ τῆς ἰδι-  
κῆς μου.

— Θ' ἀποθάνω αἰοιδός, κυρία, ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως ἡ prima donna  
καὶ σὰς βεβαίῳ, προσέθηκε μειδιῶσα ὅτι θὰ εἶχον πλείστους λόγους,  
ὅπως παραδεχθῶ τὴν αἴτησιν ὑμῶν.

— Τότε εἶναι ὑπόθεσις τετελεσμένη, ἀπήντησεν ἀποφασιστικῶς ἡ  
κυρία ἐγειρομένη τοῦ ἀνακλίντρου.

Ἡ ἠθοποιὸς δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ μειδιάμα διὰ τὴν τόσῃν ἐμ-  
πιστοσύνην, ἐνόμισε δ' ὅτι θὰ ἐτάρασσε τὴν ἀπρόοπτον ἀντικαταστά-  
τιν τῆς ἐρωτῶσα αὐτὴν ἂν ἐγνώριζε τὸ μέρος τῆς. Ἀντὶ πάσης ἀπαντή-  
σεως ἡ γυνὴ τοῦ κόσμου διηυθύνθη πρὸς τὸ κλειδοκύμβαλον, ἐδοκίμασε  
δύο τρεῖς κλίμακας ὡς τελεία μουσικός, καὶ ἤρχισε νὰ ψάλλῃ ἐντόνως  
ἐκ στήθους, τὰ κυριώτερα μέρη τῆς Mascherata . . . Ἡ Ἀντωνίνη,  
ἥτις προσεγυμνάζετο πρὸ μηνός, δὲν θὰ τὸ ἔψαλλε ἀκριβέστερον, καὶ ἡ  
κυρία τοῦ κόσμου ἐκέκμητο τόσον λαμπρὰν φωνήν, ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ  
πάθῃ ἡ φιλοτιμίᾳ τῆς ἠθοποιῦ . . .

— Ἀλλὰ Dio vero ! ἀνέκραξε, λησμονοῦσα ἑαυτὴν ὅπως χειροκρο-  
τήσῃ, ποῦ εὑρετε τὴν φωνὴν καὶ τὴν μέθοδον ταύτην κυρία, καὶ ἐμά-  
θατε τὸ τόσον δύσκολον τοῦτο μέρος ;

— Βλέπετε λοιπὸν καλῶς ὅτι τὸ εἰξεύρω, ἐπανελάβεν ἡ ἄγνωστος  
ἀφίνουσα τὸ κλειδοκύμβαλον. Θὰ τὸ εἶπω οὕτω, χωρὶς νὰ προσκόψω  
ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, σὰς ὀρκίζομαι δὲ ὅτι δὲν θὰ γείνω πρόσκομμα  
εἰς τὴν παράστασιν τῆς ἐσπέρας ταύτης.

Ἡ Ἀντωνίνη ἔμεινεν ἄφωνος, ἐνόμιζεν ὅτι ὠνειρεύετο.

— Ἀπὸ τριῶν ἐβδομάδων, ἀφ' ὅτου ἡ Mascherata ἀνηγγέλθη εἰς  
τὸ πρόγραμμα τοῦ θεάτρου, ὑπέλαβεν ἡ νέα γυνὴ, ὠπλισμένη μὲ τὴν  
ἀπόφασιν ἣν πρὸ ὀλίγου σὰς ἀνέφερον, ἐμελέτησα τὸ μέρος σας ἐπὶ δέκα  
ὥρας καθ' ἡμέραν. Εὐρὸν διὰ τὰ ἐν χορῶν τεμάχια ὡς καὶ διὰ τὰ χο-  
ρικὰ ὑποχρεωτικούς ἐρασιτέχνας, οἱ ὅποιοι μὲ προεγύμναζον χωρὶς νὰ τὸ  
γνωρίζωσι, καὶ δὲν μοὶ ὑπολείπεται ἀπολύτως ἄλλο τι παρὰ τὸ ἐνδυμά-  
σας, ὅπως σὰς ἀντικαταστήσω ἀτιμωρητί. Ἄλλως τε προεἶδον τὰ  
πάντα καὶ τὸ σχέδιόν μου εἶναι πλήρες. Δὲν ἐξέλεξα ἀσκόπως τὸ θέα-  
τρον τοῦ Μιλάνου καὶ τὴν κωμφοδίαν Mascherata. Πρῶτον ἡ πόλις αὕτη  
εἰς ἣν διὰ πρώτην φοράν κατοικῶ εἶναι ἡ πρωτεύουσα τῆς Εὐρώπης,  
ἔνθα εἶμαι ὀλιγώτερον γνωστή. Ἐπειτα ἡ Mascherata, εἶναι παράστα-

σις τῶν Ἀπόκρεω, ἥς τὸ πρωτεῦον πρόσωπον παίζεται ὑπὸ ἡμιπροσωπίδα, μόνον δ' εἰς τὴν τελευταίαν πράξιν πρέπει ν' ἀποκαλυφθῇ τις πρὸς στιγμὴν· θὰ ἤμην δυστυχής, ἂν κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην μὲ ἀνεγώριζέ τις τῶν σπανίων φίλων μου. Δοκιμάζω τὴν τύχην ἐπὶ τέλους, καὶ ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν τύχην τῶν τολμηρῶν. Ὡς πρὸς ὑμᾶς, ἂν ὁ impressario καὶ τὸ κοινὸν ὑποπτευθῶσιν ὅτι τοὺς ἐνεπαίξατε, θὰ ἐξωφλήσητε τὴν ὑποχρέωσιν ψάλλουσα καλλίτερον ἐμοῦ εἰς τὴν δευτέραν παράστασιν, καὶ θὰ γελάσωμεν ἐκάστη χωριστά, εἰς λογαριασμὸν καὶ τῶν δύο . . . Εἶναι ἀληθές ὅτι ἔχω κόμην καστανὴν σείς δὲ μέλαιναν, ὀφθαλμοὺς κυανοῦς ἐνῶ σείς τοὺς ἔχετε μαρούς. καὶ χρῶμα τόσον ὠχρὸν ὅσον τὸ ἰδικόν σας εἶναι ῥόδινον, ἀλλ' αἱ μικραὶ αὐταὶ διαφοραὶ διαφεύγουσι τὴν παρατηρητικότητα τῶν θεατῶν. Ἄλλως εἴμεθα σχεδὸν τοῦ αὐτοῦ ἀναστήματος καὶ θὰ ἴδητε ὅτι τὸ πᾶν θὰ ἐξηγηθῇ διὰ τῆς γοητείας τῆς σκηῆς. Λέγονται τόσα πράγματα ἀσήμαντα μὲ μεγάλας λέξεις, καὶ οἱ ἐκλεκτότεροι διοπτρισταὶ τῶν θεωρείων ἀρέσκονται τόσον καὶ ἀπατῶνται . . .

Ὅσον οἱ παθητικοὶ λόγοι τῆς γυναικὸς εἶχον προσελκύσει τὴν προσοχὴν τῆς Ἀντωνίνης, τόσον οἱ εὐφυεῖς ἀστεῖσμοί της τὴν ἐδεδέασαν.

Πονηρὰ ἐκ φύσεως καὶ φιλοπαίγμων, ἀξία νὰ διαπράξῃ πᾶσαν τρέλλαν, ἔχουσαν τὸν διπλοῦν τοῦτον χαρακτῆρα, ὡμολόγησε φαιδρῶς εἰς τὴν δευτεραγωνίστριάν της, ὅτι, θὰ ἠσθάνετο μεγάλην στενοχωρίαν, ἐὰν ἔπαιζε τὴν ἐσπέραν ταύτην· ἔπειτα χωρὶς νὰ σκεφθῇ πλέον τὰς συνεπειὰς τῆς πράξεώς της, ἐνέδυσσε γελῶσα διὰ τῶν ἰδίων της χειρῶν τὴν ἀριστοκράτιδα τὸ θεατρικόν της ἔνδυμα.

### III

Τὴν ἐπαύριον δὲν ὠμίλου ἐν Μιλάνῳ, παρὰ διὰ τὴν λαμπρὰν παράστασιν τῆς Ἀντωνίνης. Οὐδέποτε φωνὴ τόσον ὠραία εἶχεν ἀντηχῆσαι εἰς τὸ Μέγα Θέατρον, καὶ οὐδέποτε εἶχον ἰδεῖ παρόμοιον θρίαμβον.

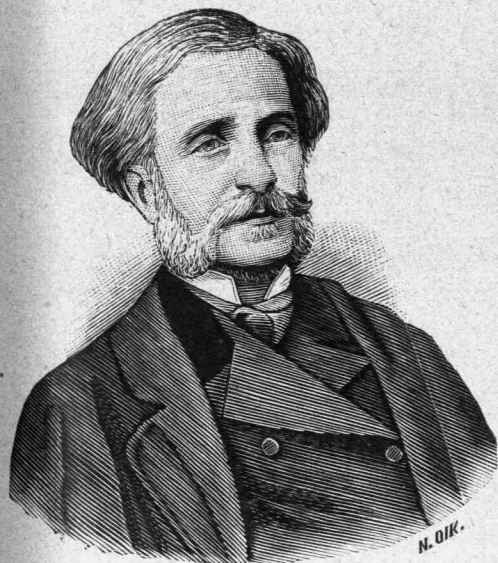
Ἐφ' ὅσον ἡ ἠθοποιὸς ἔπαιζεν ὑπὸ τὴν προσωπίδα, ἐπευφήμουν ἐνθουσιωδῶς πάντα φθόγγον ἐξερχόμενον ἀπὸ τὰ χεῖλῃ της. Ἄλλ' ὅταν τὰ θέλγητρα τοῦ κάλλους της, προσετέθησαν εἰς τὴν μαγεῖαν τῆς φωνῆς της, ἡ αἴθουσα ὀλόκληρος ἠγέρθη ὡς εἰς ἄνθρωπος, καὶ βροχὴ ἀνθοδυσμῶν ἐκάλυψε τοὺς πόδας τῆς prima dona . . .

Πεσοῦσης τῆς σκηῆς, ἅπαντες οἱ θεαταὶ συνέρρευσαν πρὸς τὸ θεωρεῖον της, ὅπου μετὰ μεγάλης λύπης ἔμαθον τὴν αἰφνιδίαν ἀναχώρησίν της.



**ΛΑΖΑΡΟΣ Δ. ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ**

(Έξ αντιγραφής παλαιᾶς φωτογραφίας)



**ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΙΧΑΛΒΟΔΑ ΣΟΥΤΣΟΣ**

(Έξ αντιγραφής παλαιᾶς φωτογραφίας)



**ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΣΟΥΤΣΟΣ**

(Έξ αντιγραφής παλαιᾶς φωτογραφίας)







Διωργανίσθησαν διασκεδάσεις ἐν τῷ ἅμα πρὸς τιμὴν τῆς μετριοφροσύνης αὐτῆς, πολλοὶ κῶμοι ἐψάλησαν ὑπὸ τὰ παράθυρά της, καὶ τρεῖς μονομαχίαι προέκειτο νὰ λάθωσι χώραν, μεταξύ νέων ἐρωτευθέντων τὴν φωνὴν καὶ τὴν χάριν της.

## IV

Ἐνῶ αἱ θορυβώδεις αὐται σκηναὶ ἐτάρασσον τὴν πόλιν, σκηνὴ ἄλλου εἶδους συνέβαινεν ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς ἠθοποιῦ. Πλησίον τῆς κόρης τοῦ θεάτρου, ἦς τὸ πρόσωπον ἐπλημμύρουν δάκρυα, ἐκάθητο ἡ εὐτυχῆς ἀριστοκράτις παρηγοροῦσα αὐτήν.

— Τί ἄφρων ποῦ εἶμαι καὶ τί σκληρὰ ποῦ εἶσθε! ἐφώναζεν ἡ Ἄντωννίνη ἢ ματαία ἰδιοτροπία σας, καὶ ἡ ἀνόητος συμπεριφορὰ μου διὰ νὰ σᾶς ὑποχρεώσω, κατέστρεψαν διὰ παντός τὸ μέλλον μου! Τίνοι τρόπῳ νὰ παρουσιασθῶ μεθ' ὑμᾶς εἰς ἐν θέατρον τὸ ὁποῖον ἐμαγεύσατε! Ποῖα φωνὴ δύναται νὰ ἔχῃ τὴν ἀξίωσιν, καὶ μόνον νὰ ἐνθυμίζῃ τὴν ἰδικὴν σας, καὶ ποῖα καλλονὴ θὰ τολμήσῃ νὰ παραβληθῇ πρὸς τὰ τόσα ὑμῶν θέληγτρα; Ἀλλοίμονον! Τὸ πᾶν θὰ ἐφανεροῦτο δι' ἐνὸς βλέμματος! Θὰ γείνω γελοία μὲ τὴν πρώτην λέξιν, θὰ συριχθῶ εἰς πρῶτον κίνημα, καὶ δὲν μοὶ μένει πλέον ὅπως ἀποφύγω τὸ ὄνειδος τοῦτο, ἢ ἡ ἀναχώρησίς μου ἐξ Ἰταλίας. Καὶ τότε ἀκόμη ἡ ἀνάμνησίς σας θὰ μὲ ἀκολουθῇ παντοῦ, καὶ θὰ παραλύῃ καὶ τὰς πλέον γενναίας μου προσπαθείας. . . Θεέ μου! Θεέ μου! τί τρελλὴ ἦμην καὶ τί δυστυχῆς εἶμαι!

Ἐφ' ὅσον ἡ ἀθῶα αὐτουργὸς ὄλης αὐτῆς τῆς θλίψεως, ἐζήτηε νὰ τὴν καταπραύνη, ἡ Ζερμπίνα ἐκόμιζεν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐπιστολάς, ἃς ἀπέθετεν ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης. Ἡ ἠθοποιὸς ἔσχε τὴν ιδέαν ν' ἀνοιξῇ τινὰς ἐξ αὐτῶν χάριν διασκεδάσεως, καὶ τὰς ἀπέβριψε μεθ' ἀπλοϊκῆς μαγίας, εὐροῦσα ἐν αὐταῖς ἐκφράσεις ἔρωτος.

— Λάβετε κυρία! εἶπεν εἰρωνικῶς, χαίρετε διὰ τὸν θρίαμβόν Σας! Ἰδοὺ νέου εἶδους φιλοφρονήσεις αἱ ὁποῖαι πέμπονται πρὸς ὑμᾶς, ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν μου. . . Ἐβριψε τὴν δέσμην τῶν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν εἰς τὰ γόνατα τῆς νέας γυναικός, ἣτις δὲν ἀντέσχεν εἰς τὴν περιέργειαν ν' ἀναγνώσῃ μερικὰς, καὶ ἡ ὁποία αἴφνης ἔστη, ἀκουσίως ἐκφράζουσα χαράν.

— Γελαῖτε! εἶπεν ἡ Ἄντωννίνη ἀποστρέφουσα μὲ ὀργὴν τὸ πρόσωπον.

— Ναί, ἀπεκρίθη, ἡ κυρία, γελῶ ἀκουσίως μου, διότι εὐρον εἰς μίαν τῶν ἐπιστολῶν τούτων, περίστασιν ἐκ τῶν σπανίων, ὅπως ἐκδικηθῆτε.

— Νὰ ἐκδικηθῶ! ἴδωμεν! ἐφώναζεν ἡ αἰοιδός, ἣτις ἀμέσως ἤρπασε τὸ ἐπιστόλιον, καὶ ἀνέγνωσεν ἀπλήστως καὶ μεγαλοφώνως τὰς ἀκολούθους γραμμάς.

«Θεία Ἀντωνίνη! Εἶσθε ἡ γυνὴ ἣν ὠνειρεύθητε! Θέλετε νὰ μοιρα-  
 »σθῆτε μετ' ἐμοῦ, τὸ ὄνομά μου, τὴν θέσιν μου, καὶ τὸ ἐκ διακοσίων  
 »χιλιᾶδων λιβρῶν εἰσόδημά μου; Ἀνέλθετε εἰς τὴν ταχυδρομικὴν ἄμα-  
 »ξαν ἢ ὅποια θὰ σταθῆ ἀπόψε πρὸ τοῦ μεγάρου σας, καὶ ἀναχωρήσατε  
 «διὰ τὴν Αὐλὴν τοῦ Βερολίνου, μετὰ τοῦ

Βαρόνου Δὲ Γκρότσχεν».

— Διὰ μερικὰ πράγματα ἡ δυστυχία εἶναι καλὴ! Εἶπεν ἡ ἀριστο-  
 κρᾶτις εἰς τὴν κωμωδόν. Διατείνεσθε σινιόρα, ὅτι κατέστρεψα τὸ μέλ-  
 λον σας. Τὸ ἐπιστόλιον τοῦτο, ὅπερ σᾶς παραχωρῶ, θὰ ἐπανορθώσῃ τὸ  
 σφάλμα μου καὶ τὰς ἀπωλείας σας. Ἀναχωρήσατε ἀπόψε μὲ τὸν Βα-  
 ρόνον Γκρότσχεν ἀντ' ἐμοῦ, ὅπως τὸν εἴλκυσα ἐγὼ χθὲς ἀνθ' ὑμῶν. Ἀντὶ  
 τῆς ψευδοῦς Ἀντωνίνης ἢ Αὐτοῦ Ἐξοχότης θὰ ἦναι λίαν εὐτυχῆς νυμ-  
 φευομένη τὴν ἀληθῆ, ἂν δὲ ἡ ἀναγνώρισις παρουσιάσῃ δυσκολίας τινὰς  
 ἀναμνήσθητι τί σᾶς εἶπον περὶ τῆς γοητείας τῆς σκηνης! Ὁμιλήσασα  
 οὕτω ἡ ἄγνωστος κυρία, ἔσφιγγε τὴν χεῖρα τῆς ἠθοποιοῦ, καὶ τὴν ἀφῆκε  
 τόσον παρηγορημένην, ὥστε ἤρχισε τὰς σκέψεις της διὰ καγχασμοῦ. . .

Ἡ δευτέρα παράστασις τῆς Mascherata, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γείνη  
 τὴν ἐπαύριον, καθόσον ὁ impressario τῆς Σκάλας ἔμαθε μετ' ἀπελι-  
 πείας ὅτι ἡ περίφημος αἰοδὸς του ἀπήχθη ὑπὸ τινος Γερμανοῦ Βαρόνου. . .

## V

Τὸν παρελθόντα χειμῶνα, εἰς μίαν αἴθουσαν τοῦ προαστείου τοῦ  
 Ἀγίου Γερμανοῦ, δύο καλλοναὶ τοῦ συρμοῦ ἀνηγγέλθησαν ταυτοχρόνως.  
 Ἡ μία ἦτο ἡ Βαρόνη Ἀντωνίνη Δὲ Γκρότσχεν, ἡ ἄλλη ἡ περίφημος  
 καὶ ὠραία μαρκησία Δὲ Σαλὴν Γ. . . Ἡ τε ἀληθὴς καὶ ψευδὴς Ἀντωνίνη  
 ὀπισθοχώρησαν ἐξ ἐκπλήξεως ἀναγνωρίσασαι ἀλλήλας, καὶ ἡ δευτέρα  
 συνεχάρη τὴν πρῶτην διὰ βλέμματος, ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ μεγαλοπρεποῦς  
 τεσσαρακονταετοῦς διπλωμάτου, ὅστις τῇ προσέφερε τὴν χεῖρα. Ἀμ-  
 φότεραι διεμοιράσθησαν τὰ «εὐγε» ἀκροατηρίου καταθελθέντος, ψάλ-  
 λουσαι μαζῇ τὴν μεγάλην διωδίαν τῆς Νόρμας καὶ ἡ πρῶτην αἰοδὸς  
 ἔκαμε τὴν ἀριστοκράτιδα νὰ γελάσῃ μέχρι δακρύων, ὅταν τῇ διηγήθῃ  
 τὰ δηκτικὰ καθέκαστα τῆς ἐκδικήσεώς της καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς  
 γοητείας τῆς σκηνης ἐπὶ τοῦ ἐρωτευμένου βαρόνου. . .

Ἐπὶ τέλους, ὠρκίσθησαν ἀμφοτέραι νὰ τηρηθῆ ἡ περιπέτεια αὕτη  
 ἀπαραβιάστως μυστικῇ, καὶ ἰδοὺ διατὶ ἡ πρῶτην ἠθοποιὸς διέπραξεν  
 ἀπερισκέψιας, αἵτινες κατέστησαν εἰς ἡμᾶς γνωστὴν τὴν ἱστορίαν ταύτην.